

הפנקס פתוח והיז רושמת

עייפים, מותשים ולעתים מרוטי עצבים, אנו נוטים לנהל עם בן הזוג פנקסנות קטנונית לגבי משימות הטיפול בילדים. זה הזמן להפסיק להתחשבן ולהתחיל להתחשב

רינה ויינסלס • איר: מיכל פרומר

אני הינקת? – "אבל אני עבתי", "אני חתלתל" – "אבל אני הדרמטי", "אני קמתי בבילה" – "ואני יצאתי מוקדם בבוקר", "לי כואב תהוד" – "ולי הראש".

במקום לריב מי ירוץ אליהם ראשון, אנתנו רבים מי יישאר במיטה עוד כמה רגעים. לא שאין לנו סביה. יש לנו אלף סיבות. אחרי הכל אנתנו בני אדם, ורע כמה שוכר לנו, בני אדם אוהבים לישון לילה ברוף, לאכול ארוחה עם התלחה, אמצע וסוף, והמפנקים באמת אוהבים אפילו להנביר משפט תחבירי שנום ללא הפרעות.

אז את הילדים אנתנו לא יכילים לחחור, ומה הסתם גם לא רוצים, אבל אולי אנתנו יכילים להקל על עצמנו באופן ההתנהלות איתם. קצת פחות לחשב מי עשה כמה, מתי למה, וקצת יותר להתחשב. גדי רווח, מאמן משפחתי וזוגי, מומחה להורים וילדים מ"מכון אדלר", התבקש לתת רון וחושב על התופעה השכיחה, וזה מה שיש לו לומר.

אילו זוגות מועדפים יותר?

רוני: "אנשים שמתחשבים באופן כללי, שלא לקחים אחריות אלא נוטים להעביר אותה לאחרים. בעיני היא לא הילדים אלא האופי של הורים. אנשים ששלם לה לא יקרה. אלה זוגות שלפחות אחד מהצדדים בנם זורם יודע לוותר, לקחת אחריות, להתחשב, להתעלות מעל הנחות והעצלות. אם למשל זה הבעל, והוא חור מילואים והתניקות בוכה, הוא יקום אליה בבילה, כי יש לו את זה. אלה אנשים קלילים".

והי נירויים, לא?

"ללא ספק. הרבה יותר שכיח למצוא זוגות שמתוכננים ומתחשבים פחות עם אחרון, מי עוץ יותר ותורו של מי לגשת. כשהורים עייפים הם פחות רגישים, אבל אם הילד בוכה בשבת בבוך, מישו צריך לקום גם אם ההורים מתים לישון. זה נבעו ואנושי להתחשב".

אז מי באמת צריך לקום בשבת בבוקר?

"ברומה לברכות הוויכוחים, אין כאן צורך או טועה. השאלה מי עוץ יותר לא לרונונית, השאלה האמיתית היא איר ויצרים התנהלות אולי הבי שמוט מלכתחילה לסגור על צריחאי? זה הבי שווינו, לא?

"התולק לא צריכה להיות שווה אלא הזונת, וזה תלוי רק בהרגשה של שני בני הזוג ואל במספר הקימות או המעשים, כי שוויון זהו משור מרוד, ואז אנתנו נכנסים שוב למרידות ולתחרות. יש לילד שני ההורים, הוא פרויקט משותף של שניהם, ולא יותר של אמה, כמו שהרבה גברים נוטים להרגיש. לכן אין כאן מקום למרידות".

אבל בשאתה עוץ, שוקי, מותש, טבעי מאוד לגרש לפנקסנות,

להתוכח באמצע הלילה מי יקום. שני הצדדים ממילא ערים".
– למה לתנוכח? הרי הבי צודק שמי שעובד קשה יותר צריך לישון יותר.

"אין תשובה אונייטיבית לשאלה אם מי שעובד 12 שעות ביום צריך לקום בבילה. ואם הבעל עבד כל היום והאישה היתה המון שעות לבר עם הילדים גם זה מעוץ. במקומות שיש מאבקים על צדק, אין שלום בית. אין צדק, יש חכם. מה שווה להיות צודק אבל אומלל? גם אם אתה צודק ועובד קשה, אבל אשתך עייפה, כמה בלילות ולא מרוצה, זה יחזור אליך כמורנוג בכל מיני מקומות אחרים".

בשאתה מצוין את זה ככה, זה באמת נשמע קטנוני.
"שחושבים על זה, ההתנהגות קטנונית שכול לא תרחש בין אנשי צוות הייטק, למשל. אם, הם, את תודה סוציומט – אתה עדי מר הוצצה. במשפחה השאלה לא צריכה להיות על מי נופל הנטל, אלא על איר נהל מערכת שפיה שכולם מרוויחים ממנה. אין פה בכלל מקום לשאול מי יותר מסכן ולכן מניעות לו הקלות. לראות שבת וזוג עייפה ולכן לקום לילדים בבילה, גם אם עברת כל היום, לא הופך אותך מסכן. מסכן הוא מי עושה מעצמו מסכן. זו בחירה להיות קרוב ופניע, אבל זו בחירה שמחילה ולא מחזקת את ההרה בעיני עצמו ואחרים".

ובכל זאת, החיגון אומר שמי שתורם יותר להכנסות המשפחתיות ובאי יותר לווינויות.
"כשבנכסים שוב לשאלה של מי השעות יותר יקרות וחורים לעניין המידות, להשוואות ולדפוס תחרותי. האם שרת וזהה שבחן יקרה יותר משאת אמרתו תשובה היא לא. אין מחיר להורות טובה. יש שני דפוסים במערכת יחסים – יחסים תחרותיים המבוססים על מאבק ומחלשים את בני הזוג או יחסים של שיתוף פעולה, תמיכה ודורשנים, המעצימים את בני הזוג. כל הביטויים של יותר ופחות אינם לרוויטים".

במשפחה כל אחד צריך לתת כפי יכולתו ולקבל לפי צרכיו. אם הורה אחד קוקו מזיות לפחות שעות שינה, אז שהוא יקום יותר. אם

"במקומות שיש מאבקים על צדק, אין שלום בית. במשפחה אין צודק, יש חכם. מה שווה להיות צודק אבל אומלל? גם אם אתה צודק ועובד קשה, אבל אשתך עייפה, כמה בלילות ולא מרוצה, זה יחזור אליך כמורנוג בכל מיני מקומות אחרים".

הורה אחד יותר ודיו בבוקר, כדאי שהוא יארגן את קימת הילדים. כל אחד נתון את הלקו".

גם הילדים?
"אפשר בהחלט להיעזר בילדים הגדולים שיטפלו בקטנים, אבל חשוב להיזהר לא לנצל אותם. זה כמו שמבקשים מילד שסידר את המשחקים כדי שילמד אחריות מהו, אבל לא כפתרון במקום העזות".
– עדי כמה קולטים הילדים שיש מאבקים סביב המיטות בהם?
"הילדים מבנים מחר מאוד, הרבה יותר מר מהם שאנחנו חושבים. גם אם ננסה להסיר את הוויכוחים, יש להם 'דארים', הם קולטים את ההתרחשות משפת הגוף שלנו.

ובכל זאת, הילדים נוטים פנקסנות בין ההורים מלמד אותם איך "מעבד" ליעודה שניהול פנקסנות טוב גם לזכור שילדים להתחמק מאחריות ולתרוץ תירוצים, חשוב גם לזכור שילדים לומדים על זוגיות באמצעותנו. אם הם חושפים לדפוס קבוע של קטנוניות, ויכוחים וביקורת, זה מה שהם ילמדו על זוגיות, ושרשרת ההתחשבוניות תעבור איתם הלאה, לזוגיות שלהם ואם הם בכלל ירצו זוגיות לאור מה שחוו בילדותם".

זה הזמן לעצור את השרשרת?

"זה הזמן לזכור וזוגיות דורשת תחוקה מתמדת. זוגיות היא יצירה של בניגוד, ואסור להתייחס אליה כמובנת מאליה. באגרות וגם במציאות הכל מתחיל באבה גדולה, אבל הסוף, במקרים רבים, שונה בתכלית".

